

SUPPLEMENT

The Cairo Geniza Discovery and the Study of Talmud

Query: should our study of גמרא include the identification of differences in practice between the Jews who lived in בבל and the Jews who lived in ארץ ישראל at the time of the גמרא? If yes, how should we go about explaining the practices that were not accepted? This is a question that arises for us in the year 2008 because we have the benefit of the discoveries made in the Cairo Geniza in the late 1800's which has led to a greater understanding of מנהג ארץ ישראל. The הגדה according to ארץ ישראל is an example of information that affects our understanding of the סדר. שמונה עשרה according to ארץ ישראל is another example. Lest you think that differences in opinion found in the גמרא that are based on a conflict between מנהג ארץ ישראל and מנהג בבל rarely appear, let me present two examples that fell into my lap over the ימים טובים of פסח.

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף נג' עמ' א' – משנה. מקום שנהגו לאכול צלי בלילי פסחים – אוכלין, מקום שנהגו שלא לאכול – אין אוכלין.
גמרא. אמר רב יהודה אמר רב: אסור לו לאדם שיאמר בשר זה לפסח הוא – מפני שנראה כמקדיש בהמתו, ואוכל קדשים בחוץ.

The משנה recognizes that two variant practices existed and that both were equally acceptable practices. It is the גמרא that enunciates a rule that leads to prohibiting the practice of eating צלי, roasted meat. The following question needs to be asked: what changed between the time of the משנה and the time of the גמרא? Were בבל חז"ל in ארץ ישראל creating legislation that was aimed at discouraging a practice that was prevalent in ארץ ישראל? The extent to which בבל חז"ל were willing to go to enforce their position can be seen from the following:

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף נג' עמ' ב' – מיתבי אמר רבי יוסי: תודום איש רומי הנהיג את בני רומי לאכול גדיים מקולסין בלילי פסחים, שלחו לו: אלמלא תודום אתה – גזרנו עליך נדוי, שאתה מאכיל את ישראל קדשים בחוץ.

That eating roasted meat at the סדר was a prevalent practice in ארץ ישראל can be seen by the following:

תלמוד ירושלמי מסכת פסחים פרק י דף לז טור ב' / מ"ד – מזגו לו כוס שני וכאן הבן שואל. אם אין דעת בבן לשאול אביו מלמדו. מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות? שבכל הלילות אנו מטבלין פעם אחת והלילה הזה שתי פעמים. שבכל הלילות אנו אוכלין חמץ ומצה

והלילה הזה כולו מצה. שבכל הלילות אנו אוכלין בשר עלי שלוק ומבושל והלילה הזה כולו עלי.

The fact that the same questions are present in the text of the הגדה according to מנהג ארץ ישראל that was found in the Geniza in Cairo demonstrates that as late as the 1100's, the practice was still be followed.

A second example of a גמרא that is best understood as representing the differences in practice between מנהג ארץ ישראל and מנהג בבל is the following:

תלמוד בבלי מסכת סוטה דף לח' עמ' א'—אמר אב"י, נקטינן: לשנים קורא כהנים, ולאחד אינו קורא כהן, שנאמר: אמור להם, לשנים. ואמר רב הסדא, נקטינן: כהן קורא כהנים, ואין ישראל קורא כהנים, שנאמר: אמור להם, אמירה (עמוד ב) משלהם תהא. והילכתא כוותיה דאב"י, ולית הילכתא כוותיה דרב הסדא.

The מחלוקת between אב"י and רב הסדא reflects the following difference in practice that appears in the ספר החילוקים:

ספר החילוקים בין בני מזרח ומערב סימן כט—ארץ מזרח שליה ציבור מברך ברכת כהנים בקהל, ובני ארץ ישאל אין ש"צ מברך ברכת כהנים בקהל, שדורשינן: ושמו את שמי, שאסור לאדם להשים את השם, אלא אם כן הוא כהן.

In ארץ ישראל, they continued to view ברכת כהנים as strictly a continuation of the עבודה that was performed in the בית המקדש in which כהנים did not participate.

Undoubtedly, other disagreements found in the גמרא can be explained as representing the conflict between מנהג ארץ ישראל and מנהג בבל. We should identify those disagreements and embrace the fact that they represent a conflict between מנהג ארץ ישראל and מנהג בבל, if for no other reason than it is the truth. Our study of תפלה and our open discussion of the differences that existed in both customs and wording of the תפלה demonstrate that revealing differences in practice is not harmful. On the contrary, an open discussion of differences in practice lead to a better understanding of our own customs and the לשון of our תפילות. The same rule should be applied to the study of גמרא. Any information that leads to a better understanding of the גמרא can only be beneficial.